

השבת של רבי נחמן מברסלב

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר: (קל"מ ב', סז)
טוב להגיד ולשיר **נַחַם נַחֲמֵן מֵאוֹמֵן** לזכות לכל הישועות

שבת ק"ח

📖 **ואהרן מה הוא ...** (במדבר טז, יא)

כל המחלקת שעל הצדיקי אמת הם מבחינת שלא כסדר, שרוצים החולקים להפך האמת מסדרו האמתי ואומרים על הצדיק סברות הפוכות מן האמת לאמתו. ועל כן התיקון לזה הוא לבטל עצמו באמת להשם יתברך בחינת ימה', ועל ידי זה נכלל הכל בבחינת כסדר ונתבטל בחינת שלא כסדר, ועל ידי זה יתבטלו ויפלו כל השונאים והחולקים, שיניקתם מבחינת שלא כסדר. ועל כן משה רבנו, עליו השלום, בעת שהיה מחלקת עליו ועל אהרן, אמר "ונחננו מה", וכן: "ואהרן מה הוא וכו'", היינו בחינת בטול הני"ל, שזה עיקר התיקון. (לקוטי הלכות - הלכות עדות ה', אות ה' לפי אוצר היראה - מחלוקת, אות מ"א)

📖 **ויאבדו מתוך הקהל ...** (במדבר טז, לג)

הרבה הרבה אנשים נאבדו משני עולמות על ידי שאוחזים במחלקת על הכשרים ויראים אמתיים, כי בכל מקום שיש מחלקת, יש שם ניצוצי קרח דתן ואבירם, כמובא, ובהם נאמר: "ויאבדו מתוך הקהל". אך אף על פי כן סוף כל סוף עתידין גם הם להתבקש ולהמצא ולהתתקן, ועיקר תיקונם יהיה על ידי העבודה של אלו הכשרים בעצמם, שחלקו עליהם ורדפו אותם, כי אלו הצדיקים והכשרים ותמימי דרך ההולכים בתורת ה' באמת, עיקר שלמות עבודתם הוא מה שזוכין לכסופין טובים בכל עת, ואינם מסתפקים עצמן במדרגתם ועבודתם, רק אפילו כשמגיעין למעלה יתרה בעבודת השם, אף על פי כן הם נכספין מאד מאד לזכות למעלה יתרה עוד ביותר בעבודת השם, ודורשים ומבקשים ומחפשים בכל עת לזכות לשלמות יותר בעבודת השם, כמחפש אחר אבדתו, ומתחננים לפניו

יתברך הרבה על זה. וכמו שמצינו אצל דוד המלך, עליו השלום, שמעלתו היה גבוה מאד מאד, אף על פי כן בסוף תמניא אפי סיים: "תעיתי כשה אבד בקש עבדך וכו'". וזוהו יכולין להבין מרחוק קצת גדל מעלת קדשת הצדיקים והכשרים אמתיים וגדל קדשת הכסופין דקדשה שלהם, ובודאי הם פועלים בתפלתם שמבקשים "בקש עבדך" וכו', ועתידים בודאי להתבקש, ובכחם וזכותם יתבקשו ויעלו כל האבדות כלם, עד שיעלו על ידי זה גם כל החולקים עליהם והרחוקים מהם וישובו כלם אליהם. וכל זה מרמז בדברי רבותינו ז"ל שאמרו: עדת קרח עתידה להתבקש ולעלות; כתיב "ויאבדו מתוך הקהל", ובדוד הוא אומר: "תעיתי כשה אבד בקש עבדך" מה אבדה שנאמר בדוד עתידה להתבקש, אף כאן אבדה העתידה להתבקש וכו', היינו כנ"ל. (לקוטי הלכות - הלכות אומנין ד', אות ל"ה לפי אוצר היראה - מחלוקת, אות נ"ו)

📖 **את מחתות החטאים האלה ...** (במדבר יז, ג)

וזהו בחינת פגם קרח שהוא בחינת המחלקת של המתנגדים על הצדיקים והחסידיים האמתיים, שכל כחם מחמת הלמוד שלהם שלמדו תורה. קצתם לומדים בגפ"ת (גמרא, פרוש רש"י, תוספות), ויש שלומדים גם קבלה וכתבים אבל מעשיהם אינם כהגון, ויש מהם מקלקלים לגמרי רחמנא לצלן, ויש שאין יודעים מקלקולם כל כך אבל על כל פנים הם מתרשלים בעבודת ה' ואין מתפללים בכוונה וביגיעות, ורודפים אחר ההבל של ממון וכבוד והתנשאות וכיוצא, והם מתגרים בהכשרים ויראים תמימי הדרך ההולכים בתורת ה' באמת העוסקים בתפלה ובמעשים טובים בכח ובכוונת הלב לשמים, והם עומדים בכל פעם וחולקים עליהם בכמה מיני רדיפות וליצנות בלי שעור. וזה בחינת עדת קרח, כי קרח היה חכם ולמדן גדול, ועיקר הפגם

שלו — שרצה להפריד בין למדן וצדיק, כאילו עיקר המעלה הוא בחינת למדן לבד. וזהו שאמרו (במדבר טז, ג): כי כל העדה כלם קדשים וכו', ודרשו רבותינו ז"ל (תנחומא שם ד): כלם שמעו בסיני אנכי ה' אלקיך וכו', היינו שאמרו מאחר שכלם שמעו אנכי וכל עשרת הדברות שהם כלל התורה, אם כן אין למשה ואהרן שום מעלה והתנשאות כמו שכתוב שם ומדוע תתנשא על קהל ה'. וזה בחינת פגם הני"ל שסמכו על הלמוד לבד וכפרו בעיקר האמת.

כי עיקר המעלה וההתנשאות אמת של כל אחד מישראל על חברו הוא רק על ידי מעשים טובים, כי לא המדרש הוא העיקר אלא המעשה (אבות פ"א), וכמו שאמרו רבותינו ז"ל: שלא יהא אדם קורא ושונה ובוטט ברבו ובאביו ובמי שגדול ממנו וכו'. כי אם היו מאמינים בהאמת שהעיקר הוא קיום התורה, לא היו אומרים יומדוע תתנשאו וכו', כי היה ראוי להם להבין האמת שמשה ואהרן קדשתם גבה מאד מאד, והם משקעים עדיין בתאוות עולם הזה כמו שאמרו רבותינו ז"ל על פסוק (שם יז, ג): את מחתות החטאים וכו' — הם חטאו על נפשותם וכו'. אבל הם רצו להפריד בחינת למדן מצדיק, כאילו העיקר הוא למדן וכו'. וזהו: ויקח קרח, ותרגם אונקלוס: ואתפלג

קרח, שחלק למדן מצדיק וכו"ל: (לקוטי הלכות - הלכות אומנין ד', אות ל"ה)

זכות

(אפי הנחל ב' - מכתבים סב-טג) 📖 **לבי יקירי, החושב**

מחשבות ותחבולות לרוץ ולפרח בכל כחו להצדיק שהוא כל נחמתנו וכל חיותנו ותקותנו לדור דורים, ומאיר עינינו גם במחשכים מרורים מרים כאלה אשר בדור העני הזה, ולולא זאת כבר אבדנו בענינו. יצוה ה' אתך את הברכה והחיים עד עולם. כל אדם, יצר לבו רע מנעוריו.

בכל מקום שהסטרא אחרא מתגבר ביותר בודאי יש שם קדשה טמונה וצפונה ונסתרת, קדשה גבוהה מאד מאד, להכניע הסטרא אחרא והקליפה ההיא.

📖 **נפשי ולבבי, הכוסף ומתגעגע בפנימיות לבו להתקשר בקשרים חזקים להצדיק האמת שהוא המנהיג על כל המנהיגים העוסק להביא ולהכניס בלבנו השגות אלקות, וכל עיקר הקיום והמעמד שלנו עכשיו בין מצלות המבוכות והטעויות, בעצם התגברות החשך של הכפירות ואמונות כזביות, הוא רק על-ידו. כי אין לב אבן בעולם שלא יהיה ביכולתו להופכו ללב בשר, ואין לב נבוכ בעולם שלא יהיה ביכולתו לעקר מאתו כל המבוכות ולהפכו ללב ישר עד שסוף כל סוף יגמר מה שחפץ.**

כל דבר עב וגשמי כשעומד נגד דבר רוחני עושה צל. דבר המגבל אף אם הוא גדול כמו שהוא, ואפילו דבר גדול נגד הדבר שאינו מגבל, הוא כאין וכאפס ממש נחשב (כנגד הדבר שאינו מגבל).

עיקר הטהרה מהדמים הרעים שהם התאוות רעות זְהַמַּת הנחש הנאחז בנו, הוא על-ידי שיסבול בזיונות ושפיכות דמים הרבה וידם וישתק בשביל שיזכה לתשובה ולהתקרב אל הצדיק האמת באמת, שעל-ידי זה יהפך דם לדם, על-ידי שמקים דם לה' וכו'.

(לקוטי עצות - תלמוד תורה, סימן מח) 📖 **על-ידי למוד הפוסקים**

עצות ותפילות

מבטלין המחלקת בשרשו, ועל-ידי זה נתבטל המחלקות למטה. ונתבטל המחלקות של היצר הרע שבלבו שהם הקשיות והכפירות ובלבולי אמונה שעולים על לבו, שעל-ידי זה נחלק לבו מהשם יתברך ואינו יכול

להתפלל כראוי. כי עיקר מניעות התפלה שאינו מתפלל בכוונה כראוי, הוא רק מחמת שאין האמונה בשלמות. כי באמת אם היה האדם יודע ומאמין בלב שלם שמלא כל הארץ כבודו, והקדוש ברוך הוא עומד עליו בשעת התפלה ושומע ומאזין ומקשיב כל דבור ודבור של התפלה, בודאי היה מתפלל בהתלהבות גדולה, והיה מדקדק מאד לכוון את דבריו. רק מחמת שאין חזק כל כך בזה, מחמת זה אינו מתלהב כל כך ואינו מדקדק כל כך. וכל זה נמשך ממחלקות היצר הרע שבלב. על-כן התיקון לזה למוד הפוסקים שעל-ידי זה נמשך שלום ונתבטל מחלקות היצר הרע שבלב, ואזי אין לבו חלוק מהשם יתברך, ואזי יוכל לעבד את ה' בכל לבבו בשני יצרין, ונפתחו לו שערי השכל שיועד להשיב על אפיקורסות שבלבו, וזוכה להתפלל כראוי בכל לבבו באמת (לקוטי מוה"ר"ן א', סימן ס"ב).

... ובכן תעזרני ברחמיך הרבים, שאזכה לעסק בספרי הפוסקים בהתמדה גדולה, ותעזרני ותושיעני ללמד הרבה בכל יום ויום ספרי הפוסקים. ותפתח את דעתי ותכין את לבבי, שאזכה ללמד במהירות גדולה להבין הדין על בוריו, ולברר וללבן הפסק הלכה בכל דיני התורה באמת לאמתו, ואזכה לידע ההכרעה באמת בין כל בעלי המחלקת דקדשה שמחלקים בדיני התורה, ואזכה לעשות שלום והכרעה ביניהם. ועל-ידי השלום הזה ימשך וישתלשל שלום בכל העולמות, עד שיתפשט השלום גם בעולם הזה, ותשים שלום בין כל עמך ישראל לעולם, ותבטל כל מיני מחלקת מן העולם ויתרבה השלום בעולם, עד שיכלו להתוועד יחד כל אחד עם חבריו, ויסבירו זה לזה האמת לאמתו, ויזכירו זה את זה שלא יבלו ימיהם להבל ולריק, עד שישובו כלם אל האמת ויעבדו כלם באמת ובאמונה שלמה. ותזכנו שיהיה שלום בעצמנו שלא יהיה חלק לבנו חס ושלום מאתך, רק נזכה להאמין בך ובצדיקיך האמתיים ולעבדך באמת ובלבב שלם בשני יצרניו. ונזכה לידע ידיעה שלמה באמת ובלבב שלם שמלא כל הארץ כבודך, ואתה בעצמך ובכבודך עומד אצלנו בשעת התפלה, ואתה שומע ומאזין ומקשיב כל דבור ודבור של תפלותינו. ונרגיש אלקותך עלינו תמיד, ובפרט בשעת התפלה, עד שנתעורר על-ידי-זה בהתעוררות גדולה להתפלל בהתלהבות גדולה ובכוונה גדולה ועצומה ולדקדק מאד לכוון את דברינו, ולא יצא שום דבור מפינו בתפלה שלא בכוונה. (לקוטי תפילות א' – מתוך תפילה ס"ב)

שיחות
 (ר' ישראל אודסר, זצ"ל - המשך)
 ... רבי ישראל הלך לחפש איזה מצווה, עד שמצא, עד שמצא, הוא מצא את האורח הזה, הוא נתן לו כסף הרבה, הוא היה גר, והוא בא לטבריה, רבי ישראל הביא לו הרבה, הוא נתן לו כל הכסף שהיה לו, שיהיה לו לאכול, והאיש הזה חשב שרבי ישראל הוא מיליונר, הוא עשיר גדול, הוא נותן לו כל כך כסף, אחר כך כשבאנו לירושלים, האיש הזה נעשה ברסלב לגמרי, הוא ראה עשיר כזה שהוא נותן כל כך כסף לצדקה, טוב, זה חיים, חיים טובים, הוא נעשה ברסלב, הוא צחק מכל הלומונים, מכולם. פרנסה, פרנסה, פרנסה,

פרנסה, אז רבנו הקדוש אמר: "פרנסה? רק ביטחון", הוא נתן לכולם פרנסה, אבל לרבי ישראל קרדונר עליו השלום, הוא היה לו פנקס, רשם הכל מה שיש לו הכנסה, ונתן חומש, בכל חודש נתן חומש מהכסף שנתן לו השם יתברך, הוא נתן חומש, לא היה לו כסף, כשצריך לעשות מצווה, לא היה לו כסף, הוא אמר: "החומש ישלם הכל", אני יש לי צדקה עם חובותי! "החומש שלי הוא ישלם הכל"...

...כשהוא בעל חוב, החומש ישלם, פעם הוא התלונן לפני, הוא כבר כל כך בעל חוב ליחומשי, הוא היה לו צער גדול, הוא חייב כסף ליחומשי, הרבה כסף...

...ככה הוא אמר: "יש לי חומש, חומש שהוא משלם כל החוב, כל החובות", החומש הוא עשיר גדול, הוא הלך, כמו העולם מחפשים כסף, הוא חפש מצווה, אולי יזמין לו השם יתברך איזה מצווה, הוא הלך לחפש, הוא מצא בכל פעם, ונעשו מקורבים לרבנו, "אם יש לו חסידים כאלה, אני רוצה להיות ברסלב, אני לא רוצה להיות למדן, אני רוצה להיות ברסלב", הוא היה לו פנקס קטן והוא היה סוחר גדול, הוא רשם כל פרוטה שהשם יתברך מזמין לו, וכל הכנסה והוצאה, והוא

עשה חשבון כמה הוא חייב, כמה כסף הוא חייב, והיה תמיד שמח, שמח, הוא רקד והוא ניגן, היה שמח כאילו יש לו כל הכסף שבעולם, היה לו בן יחיד, הבן יחיד היה שמו מרדכי, אני הכרתי אותו כשהיה ילד קטן, אבל הוא נתגדל, הוא נתגדל, נתגדל ונעשה בר-מצווה, זה הבן יחיד, וגם הבן יחיד היה לו אחות, והיא הייתה צדקת צנועה כזה, שאין מילים לדבר, אין דיבורים לדבר, היא חשבה שאני אח, אסתר, שמה היה, הוא הבן יחיד היה לו שמו מרדכי, וגם היה לו בת ששמה אסתר, והיא הייתה צדקת כזה, כמו אסתר המלכה, היא הייתה כבר בת שבע, שמונה שנים, והיא הייתה צנועה כל כך, טובה כל כך, אסתר, היה לו בבית מרדכי ואסתר, ומרדכי נעשה אחר הבר-מצווה חולה ונפטר, אסתר נפטרה, ומרדכי נפטר שלושה ימים לפני רבי ישראל, והוא ידע שהוא נפטר, וגם רבי ישראל נפטר. פעם אחת, רבי ישראל לא היה בבית, ויש אישה וילדות וילדים, ואני הייתי שמה, הם צריכים לאכול, הם היו חמישה ילדים והם צריכים לאכול, לא היה להם, אני הלכתי לבקש נדבות, לבקש שירחמו, אני אלך ואחפש כסף, אמרו לי כולם: "עוד לא מכרתי כלום, מהיכן אני אתן כסף? אין לי עכשיו, אין לי כסף", אז אני

הלכתי לחפש, מצאתי איש אחד ובנו שהיה להם חנות של סחורה, אבל בבוקר לא מוכרים, אין כסף, בבוקר, אין אני הלכתי אליו לחנות, הוא ובנו, והוא נתן לי כסף הרבה, והיה לי לקנות לחם, והיה לי, ברוך השם, בשביל לתת לילדים לחם לאכול, אז הייתי שמח מאד, שהיה לי ברוך השם לתת לילדים לאכול לחם ושמח...

(ימי מוה"ר"ת ב', סימנים קמ-קמו)
 ... ביום שני הייתי אני לבדי בלא חברי רבי יהודא אליעזר על קבר התנא רבי חצפית המתרגמן, אחד מעשרה הרוגי מלכות, ועל קבר יהודע הכהן המנחם סמוך לשם:
 ... ביום שלישי היה ערב ראש חדש תמוז ורציני להיות אז במירון והיה בדעתי לנסוע לשם ביום שני, וללון שם והיה לנו מניעות על זה, וגם ביום שלישי בבקר היה כמה מניעות, אבל השם יתברך עזרני ששברתי המניעות בעזרת השם ונסעתי למירון אני וחברי ר"א ובדרך הילוכנו נטפל עמנו ר' אהרן מגרודי, ועוד איש אחד ששכרנו אותו שילך עמנו.

ובאנו למירון סמוך לחצות היום, ונכנסנו להמדרש הנורא של רבי שמעון בן יוחאי ובנו רבי אלעזר, ואמרנו שם תהלים ותחנות ובקשות על קבריהם הנוראים אבל הייתי אז חלוש מאד ולא זכיתי לשפך לבי שם כרצוני משם הלכנו והיינו על קבר התנא רבי יוחנן הסנדלר ובסמוך אצלו שם הבור שלו שהיה מעבד עורות שם ועל קבר רבי יוחנן הנוכר לעיל עזרני השם יתברך שנתעוררתי יותר קצת.

משם הלכנו ובאנו למערה של הלל הזקן ותלמידיו ונכנסנו לשם ושתיתי מהמים הנובעים שם בתוך כמה קברי תלמידיו ועל ידי זה נתחזקתי קצת ונכנסתי עד מקום הלל הזקן אשר מקומו נסגר, ושם שפכתי שיחתי קצת בהתעוררות ואחר כך בא עלינו שמחה שם והתפללנו שם מנחה בשמחה ורצינו לילך משם למערת שמאי אבל האנשים עכבו אותי וגם הייתי על קבר התנא רבי יצחק שמנח בחצר של רשב"י:

... בחזרה ממירון לצפת היינו על קבר רבי בנימין בן יפת ועל קבר התנא רבי יהודא בר אלעאי ורבי אלעאי אביו ולא זכיתי להיות על קבר רבי כרוספדאי הסמוך לשם גם בהליכה למירון הייתי על קבר ר' יוסי דמן יוקרת:

... ביום חמישי נסענו לטבריה ובאנו לשם לעת ערב וגם שם היה שמחה גדולה, וקבלו אותנו גם שם בכבוד גדול:

... ביום ששי הייתי על הבית החיים על קבר ר' נחמן מהורידנקא ורבי מנדיל ויטפסקר ורבי אברהם קליסקיר והרב מפייטיוקא ושאר צדיקים נוראים משם הלכנו ובאנו למערת רב כהנא ותלמידיו משם הלכנו ובאנו על קבר התנא ר' מאיר בעל הנס, ונתעבנו בכל זה עד איזה שעות אחר חצות משם נכנסנו ורחצנו בחמי טבריא גם היינו על קבר ר' ירמיה שנקבר מעמד כמו שאמרו רבותינו ז"ל (ירושלמי כלאים פ"ט ה"ג) ועמדנו בטבריא בבית ר' דוד בהרב מחמלניק ושבתנו שם השבת קודש בשמחה:

שבת שלום